

ISJOMFRUEN

Det visste jeg ikke. Men det er en dag jeg tenker på og den dagen står jeg og ser på Holmenkollåsen. Og Majorstuen ligger i grå tåke men ikke helt tett er den men så det går an å se det er Mars måned ihvertfall. Det er ikke Holmenkollsøndag enda. Den Katolske Kirken på Majorstuen har merket Holmenkollsøndagen mange ganger og det er fordi så mange står på Gratishaugen og på tribunene og tror så hardt de kan på at seiren er vunnen og det er virkelig Seiren det dreier seg om like fra den 2. verdenskrig brøt sammen og falt i stykker og biter og lå med tennene nede i et jordsmonn fullt av granatsplinter og det var ikke annet enn mark som fant veien mellom de tennene der og adelsdrømmen om et forent Europa med et styre de ville ønske seg sålenge de levde og som i tusen år skulle sette styret istand for hele «Das Neue Europa» som tyskerne kalte det. Das og dass fru Blom. Det var bare det at resten av Europa sin befolkning dro hele den drømmen der i do og det ganske uttrykkelig og med det tyske adelskapet som vitne og som brukte tre generasjoner på å få til Hitler og Tysk innstilling. Det er Holmenkollen som løfter hele Himmelen over med Holmenkollbrølet og Seiren som venter over Kongen og Kongestyret-. Det er bare det at Kongestyre er det egentlig ikke. Det en Konge er glemte en hel verden i Norge og de som glemte det ville ikke si noe om det adelskap og «Kongestyre» strødde om seg med i hele Europa og med det de fantes med. Det en Konge er bor i Himmelen tenkte de faktisk før de tok med seg alle de tingene Norge og Nordmenn kunne i Norge om det man må kunne noe om her i verden. Det var på en måte å måtte dreie hele verden og Europa spesielt til noe helt annet enn krig og «Nasjonale Europa» og med fokus på Amerika og friheten de vant i Amerika når nybyggerne som kom fra Europa så godt som allesammen reiste fra tvangen de møtte på Husmannsplassene og det andre de reiste fra og reiste fra kongene på Jorden i Europa og adelskapsstyret som så så fint ut da også den gangen og bare adelskapet visste noe om det man brukte Makten til. Det adelskapet glemte å informere alle Folkene i Europa om og som de fra adelskapet betraktet som å være under seg og som adelskapet syntes måtte kare seg til skam og skjensel fordi de var jo så fattige sa de om dem. Det var ingen som visste hva en fattig mann egentlig er der i verden. Og her i verden også forresten - for det å være fattet i sine beslutninger er vel ikke en fattig mann og han er en mann fylt med lommer full av rikdom og velstand men må fatte seg så man ikke raserer det man eier med det lille man har - om man er i en annen del av verden og er en fattig mann der også forresten. Det finnes fattige menn overalt og særlig er vel den fattig som forvalter stor rikdom og ikke har noe akkurat nå. Det er vel noe i den retning det handler om men ingen vil vel være armodig under adelskapet slik som de krever at verdens ordning ser ut som og sier Gud Selv har Skapt verdens ordning. Men det har ingen hørt om. Den ordningen er vel - bare noe de selv er helt sikre på. Det handler nok også om å bruke 225 Herrens År på at Den Franske Revolusjon ikke skulle gjenta seg. Og det har de brukt hver dag og stund og hver tid og tanke på å bygge Makt og mot hos hverandre og stå imot Folket som var så grusomme mot dem at Den Franske Revolusjonen skulle de aldri mer ha noe av! Og det har man hørt noen si her i Norge også. Det bruser i Holmenkollåsen hver tredje Søndag i Mars måned og det er det brølet som har preget Norge hver tredje Søndag i Mars etter Bislett-brølet

og som - i realiteten - krever Norges Konges AVGANG med STORE BOKSTAVER fordi adelskapet i Europa visste man i gamle kretser om de var gamle skipsbyggere og om de var gamle skråtyggere måtte holde seg bare til Kongen som de sa. Og det de måtte gjøre måtte de gjøre fordi Kongen måtte de holde seg til for å få Kost og Losji! En kost til å hive ut Fienden med og i tillegg en Los trengte man nok dersom man skulle verdsette besøket fra Fienden de etterhvert syntes det virket som det var de som satte sammen de gamle. Men det var vel ikke Pensjon! Pensjon som ville stille dem fri fra lojaliteten til kongene på Jorden i Europa og det de kunne de der som de gamle sa men ikke sa så høyt at det gjorde noe. Det å få en Los man ikke visste helt hvor kom fra i det ikke helt usynlige men nær kneipene likevel og en Fiende å koste bort bare det var det de gjorde - det var vel ingenting. Det er nok sant at slike usynlige ting er å regne som ingenting å leve av ihvertfall. Det skal da være råd for en mann og en kvinne å spise et smørbrød på Theaterkafeen og ikke var det vel noe annet det het. Og kaffen der er vel ikke så dyr bare det går an å slippe å høre støvet der snakke over og imellom bordene til folk og undervise om konkurransen du kunne truet med om du ikke stelte istand til besøket du også og over det ganske land. Og det du lærte andre om det du ville lære andre å gjøre mot andre - det fikk du vel istand for deg selv sa man nok sikkert også den gangen. Men da var det ikke nødvendig å søle med te-skjeer for å si man måtte skjære bort resten av befolkningen fordi de «ikke ville krig som nasjonal løsning» som kongen i det landet han bodde i den gangen også sa. Det stemte det de gamle syntes de visste. De så ikke så fine ut som de andre der og måtte nok gå for de hadde ikke råd til klærne de måtte gå med for å være der. Det visste man den gangen også. Men det ble andre tilstander etter den 2. verdenskrig og rekesmørbrødet kostet 3,50 etter freden kom til landet. Men det er freden etter det som var før og bare vant frem gjennom hat og fiendskap som det ikke er noe vits i å si på en værre måte nå lenger. Det ble et besøk vel før de ble 40 og det ble både førr og snørr det med gamle gråtnete tårer som ikke tørket bort med en gang de døde men det var det de gjorde tilbake til adelskapet hver eneste dag for det hatet adelskapet truet verden med i så mange år ville de ikke annet enn å måtte få tilbake. Og besøket var det tyskerne visste men ikke sa ifra om annet enn at krigen kom for å hjelpe dem med å sette styret istand som skulle hjelpe dem selv med å bestemme. Men det var i realiteten adelskapets stemme. Det var det ingen visste og de ikke sa. Det var det de sa i gamle dager om den saken. Det var den saken alle snakket om. Det også selv om de ikke åpner munnen noe særlig visste man. Men de kunne ikke si noe fordi det var slik at Kongen kunne høre dem alle stedene hvor de bodde. Og ingen av dem kunne sette noe av det sammen. Og armodige var de uten pensjonen de fikk å leve av etter den 2. verdenskrig. Og før det fikk de ikke noen som var det de selv sa også - om noe helt annet. Meislet av stål. Frest ut i ett stykke is. Det er Isjomfruen en ser ved siden av isværet vi det norske folk ser over Holmenkollåsen og over Oslo By det året også. Det er den freste sørpen etter Julelinna som rusler ut av trikketrinnene ned fra trikken og havner i Himmelen etter at snefreseren får skrappt veiene i Mars måned. De ser dere fra Himmelen og skraper dere oppetter kinnene og etterlater seg røde lillarosa kinn med smil og det bevarte ansiktet med fjeset til Solo-piken. Det er Holmenkollsøndag og vaselin og Nivea-krem og lepper med lilla smak og Lipsyl og skjønne lepper ukysset. Ja det var det da. De gikk ihvertfall på trikken de også og skramlet seg vei oppetter åssiden og det var det mange av - Åssidene i Norge! Men Hemmelighetene Kongen trengte og adelskapet i

Europa trengte at alle kunne - alle de gamle - for å si oss det fantes en Fiende bare - de visste bare ikke hvilken - slo virkelig til. Og Fienden som adelskapet gjorde Tyskland til etter tre generasjoner med virksomhet alle gjorde og ingen visste om var det etter dom i Det Herrens År 1938 i Berghoven Sloß De fra adelskapet DØMTE. Det ble en skummel stemning i hele Europa fra det året av. Det var det Dom sa som ingen visste at adelskapet satt fast i og med DOM ble den 2. verdenskrig satt igang og det hadde adelskapet brukt syv og tyve år med alvor og med dødens gjerninger som drap og voldtekter og tyske raserier for å kreve Gud til ansvar for å ikke ha satt igang enda. Det sier ikke Isjomfruen noe om. Det er hun som ikke venter på dom. Det freser over Himmelen til Holmenkollåsen. Det er Isjomfruen man ser der oppe ved Åssiden. Det er hun som aldri gir seg betyr det du ser der. Det er ikke noen «sklie» det du ser der foran deg når du ser fra Majorsuen og står på broen over trikkelinjene og T-banen som nå går helt fra Østsiden til Vestsiden mens de gamle har gått hjem for lenge siden. De tok med seg alle de Hemmelighetene adelskapet trengte at alle kunne og døde for Kongen hver dag de døde og tok med seg det adelskapet trengte og forsvant med det ned i Helvete om nødvendig. Der finner de det ihvertfall ikke sa de nyvundne Pensjonistene. Og lo godt. For resten av det visste de ikke. Og det trengte de ikke sette sammen igjen når det ikke er noe der sa de. Og lo enda bedre. De hadde vunnet sin Pensjon for det skal man ha når man er gammel og har arbeidet veldig lenge og man ikke kan arbeide lenger og det kunne de ikke få før den 2. verdenskrig fordi det var det ikke bevissthet om sier noen men der er det noen som ikke vil høre på Kristus. Det at man skal motta Pensjon og fra samme finansielle kilde er det Jesus Kristus har Bedt om i noen århundrer faktisk. Og det er fra Jesus at Tanken om fast understøttelse for gamle med et fast beløp i måneden kommer fra for de som ikke visste det. Nå etter den 2. verdenskrig fikk man responsen man trengte for å kunne gjøre mulig noe annet enn krig og det grepet gjør det helt umulig å se mange fattige gamle i armodsdøm som tigget og «måtte be om en skjerv» og det å se mennesker slik som fattige sultne tiggere man kjenner igjen fra «sjarmerende franske forestillinger om de fattige genuine som så lever under slike dyrebarere forhold enn noen som kaller seg «oss andre» og som vel lengter enda mer til Himmelen enn noen som der kaller seg «vi»». Det er bedre å se samfunnet ser pent ut og etter den nyvundne freden ser det absolutt mye penere ut enn soldater med skitne støvler og med skrekk og maskingevær og det ble Pensjon og fred og velstand i landet. Og Alf Prøysen sang sine viser. Og Anne Cathinka Vestly leste fra bøkene sine på barnetimen hver morgen. Og Torbjørn Egner leste opp fra Karius og Baktus som han hadde skrevet selv for den oppvoksende generasjon som ikke ville mer av krig og dertilhørende armod og elendighet som adelskapet levde det og så verden se ut som før Den Franske Revolusjon. Det var da derfor det ble slik da- kjøttthuer. Det kunne de nok ikke engang si i tankene de gamle for det var ikke Kongen som lyttet på dem og om det de talte sammen om. Men Østyskland kunne ligne på det samfunnet de opplevde det som. Bare at man kunne se det tydelig og mer tydelig gjennomført som enkelte sa. I Tyskland og i omkringliggende egne. Det er det det er sa man et sted fra her i dette landet Norge i begynnelsen av sytti-tallet og etter seksti-tallet og etter Beatnik-revolusjonen som var ungdom som samlet seg om -ikke det å spille plater til å begynne med. Det var det å spille Cliff Richard og den lille gule -kondomen du trengte for å knulle henne du elsker å se synet av fordi du elsker henne og ikke vil være fra henne og bare vil se henne - er det egentlig. Det er egentlig utfordringen de voksne

som er gamle nok til å gjøre det å ha sex med henne og mannen er utfordret til fra Gud vår Skapers Hånd- og Gud vår Skapers Hånd skrives slik med store forbokstaver for det er ikke min og din hånd. Det er Guds Hånd. Og Guds Hånd er ingen annen sin hånd enn Guds Hånd. Og Gud skapte ikke krig. Det var bare adelskapet som etterlot seg en slags sørpesøle som sa dem det var de som gjorde det og da var det Gud som gjorde det også. Det er ikke bare å se verden med grunnen senket mens Dom skulper inn over slettene og adferden i Tyskland som å se vannet skvalpe over Dikene i Nederland fordi Gud ikke vil det slik lenger. Det kan man ikke stoppe. Gud kan man ikke stoppe om Gud vil noe annet enn det vi menneskene vil. Og Gud nytter det ikke å snu. Men Gud raserer ikke verden. Gud raserer ikke verden med krig. Og adelskapet måtte bite seg i gresset og i neglene den dagen da den 2. verdenskrig fikk rasle med det siste geværbeltet til maskingeværene Jesus aldri lagde og som alle måtte ha i tilfelle andre skjøt og man ikke visste hvor de var. De var blitt oppdaget. De gamle i Russland ville heller ikke ha noe av den 2. verdenskrig som måtte sige ned i støvet uten å dra mer av verden med seg enn det som ble igjen av Tyskland. De gamle i Russland kunne se med egne øyne for de gamle gikk der jo bare og visste vel ikke bedre sa de tyske turistene som så gamle ut men ikke var så gamle at det gjorde noe sa man nok den gangen også. De var egentlig Fritz & Fratz de ble kalt når de visiterte Folket og gav arbeid sa de. Det var de som bestemte sa de. Det var nok den Nasjonalsosialistiske stemmen. Das gestämnis for de som kan skrive tysk galt riktig. Og som de sa den gangen også. Det var de arbeidsløse i folket som bestemte trodde man de sa. De var vel fra adelskapet - som holdt avstand. Det var bare det at man nok burde høre bedre etter. Det var seg selv de mente. Og det du burde si - som de dikterte. Det var det man heller ikke visste. De tusen måter å vri ord om på så det vel kunne bli skikkelig ompa! Det var nok det. Men det var nok ikke det straks de sa det og ble gjort oppmerksom på det de sa. For da var det nettopp noe du selv sa som ikke de hadde sagt og som du nok måtte dø for. Fordi du hadde sagt noe. Det var ikke ytringsfrihet den stemmen ytret som sa noe om det. Det var tvert imot den stemmen ytringsfriheten hatet mest av alt og som fedrene på Eidsvoll der krever av hele adelskapet og Kong Carl Johan. Det er en lang Historie. Og fedrene på Eidsvoll måtte ha en Konge på Eidsvoll også og over det ganske land fordi St. Olav er Konge i Norge Evig og St. Olav heter Han. Det er det samme. Men det kunne de ikke se på Eidsvoll den dagen. Det var det de ikke kunne se som gav gjenklang på Eidsvoll og over hele Norge den dagen at Norges Konge St. Olav Norges Evige Konge virkelig finnes i Himmelen. Og du kan se Ham om du når å se Ham. Og går det ikke nå så går det i Himlenes Rike heter det. Men man kan ikke i denne sammenhengen gå omkring å gjøre det å gjøre som å være Ham. Det går ikke i Det Hellige. For du er ikke Ham selv. Og hva det kreves det er nesten som å si at St. Olav er den som satte farge på fjæresteinene i Norge før fjæresteinene fantes. Det kan man se men sålenge St. Olav er Evig er det noe man kunne fatte før da det var tiden rett etter Hans Hærkomst og Fødsel til Himmeriket. Og det å være Konge Evig er ikke noe påhitt fra Gud vår Skaper som vel er Enda Mer Evig om vel noe skal måles. Og det kan vel sees slik - som et fantasispill sa man vel i gamle dager hos de som hadde lest en bok. Men å være tilstede før tiden og være enda mer Evig er ikke mål vi måles opp til og vi måler ikke Gud som noe vi måler til. Det er bare det at finner man seg ikke langt fra sulten hele tiden er det ikke bare det at noe adelskap som har det flott og ikke trenger å bekymre seg for magene sine og for det de spiser og drikker og lever

helt bekymringsløst. Det hadde ikke Folket regnet med adelskapet skulle bruke for å få frem «rovdyret i dem» som de kunne se beviselig var mulig og derfor ville Gud nok ikke det. Selv om adelskapet sa det var Gud som ville noe der. «Det å få frem rovdiret i dem» er det ikke konger og dronninger som gjør for sitt folk. Det ville det kan hende påføres represalier om man skriver eller sier noe om slike emner? Man kan hende mistet privilegier? Det å høre et adelskap besverge seg til Helvete hver dag ved de forbrytelser adelskapet og de fine herrene fra Eden som de ble kalt og ikke selv kalte seg gjorde - det ville nok både du og jeg bli udødelig fornærmet over om noen av oss hadde vært Gud og sett mennesker Skapt ved Guds Hånd gå omkring i fine klær og som takk for det begrave mennesker i armødsdom. Og ikke seg selv. Men alle andre. Og udødelig fornærmet blir nok Gud av den slags oppførsel med slagene i den 2. verdenskrig de gikk med på jakkeslagene sine. Der de satt i England som de sa. Der kunne man se dem. Men de satt nok egentlig i Tyskland. Dere må da ikke glemme at alle de derre er bare omgitt av hat og taktikkeri og ingen vil ha dem der men pengene er der og Makten også og det de eier og det de vet er det de holder for seg selv. Men de eier ikke eiendom som en fattet man gjør det. Eller en fattet kvinne. Det er vel utenkelig at en fattet kvinne kan eie noe som helst og ikke måtte gå gjennom noe så fornærmende som å måtte bli avkrevet å måtte motta penger for sitt underhold av mennene som kalte seg Direktører slik adelskapet innstiftet dem. Og leiekarenes tid er nok over. Og koldjomfuenes tid likeså. Og hvor ble de av alt sammen. Det forsvant nok ikke med kvinnenens eiendom. For de hadde vel ingen! De måtte eie sine menn istedenfor. Og det var for de som ikke kan løfte Guds Bok og Lese fra Sin Bibel slik Gud leser opp fra Bibelen et sted er det nok sikkert ikke blasfemi bare å si noe som helst om en kvinne Gud har Skapt. Men vær da renslige. Og se lenge på dem. For de er fra Guds Hånd Skapt allesammen. Og det er Guds Kjærlighet de bærer med seg og deres hjerter banker som våre hjerter banker er man en mann og tåler å se opp på Holmenkollhoppet og tenke en gang til på Isjomfruen. Det er hun du ser der. Det er hun som får en til å tenke på andre tanker og som ingen kan innta og ingen kan se annet enn du selv som står der alene. Det er vel Prinsessen tenkte man. Og ved det tenkte man vel at ingen gav seg før de Giftet seg med en mann. Og det vil nok mannen også men det raste alt sammen og det man ikke visste om er at alle som kryper av adelskapet er Fordømt fra Guds Trone i Det Høyeste og for lenge siden. Og for mange hundre år siden. Og i alle de år som noen sa. Og hun som alle vet sa det den gangen var den som raste ned alle hjemmene slik at alle de pene kvinnene som er bevart fra fødselen av gikk hen og gav seg til -ingen! Og det var «regjeringsordet» det ikke skulle være vel. Og man hadde ikke tid og man hadde ikke mer igjen av isen fra ifjor. Og det var en is som ikke passet på Holmenkollsøndagen fordi den hadde smeltet fra før av sa de som tenkte på Kongen den gangen. Det var vel egentlig Holmenkollsøndagen som ikke ble passet på av isen du holdt i hånden på 17. Mai. Og det var ikke Holmenkollsøndagen ble så glad for det vet nok helt sikkert du men ikke var det Gud som gjorde det! For Gud må man nok Forgude og det må man nok når man tenker på det man ser. Det er ikke nok å høre tørr flis hakkes løs og det tenker man over. Man brukte å sage is på Sognsvann. Det tenkte man ikke over på Sagene eller er det ikke egentlig slik at kraften gikk ut av hele prosjektet som gikk ut på at alle de gamle nektet «Den Nye Krig» fra Norge til Europa. Det var en forpliktelse alle hadde. I adelskapet som står støtt med støvet i seg. Og som ingen tørker støvet av fordi det er så mye støv inne i det. Og ingen vet hva

Himmelen bringer. Men Hoppbakken står der. Og er vel det eneste jeg ser der snart. Hun får kanskje lov til å bli der. Hun får kanskje lov til å fortsette å ikke gi seg på at alle skal få lov til å bli verdenselite en gang. Det var ikke det sporten handlet om da heller. Og det var synd. Det går ikke bra å holde på med det å bryte grensene for det man vet er det raskeste og det man synes er den høyeste strømregningen for å skryte av det som de reneste Amerikanere for å si det med 50-tallets rytmikk som man kunne ha det gøy med i frihet fra krigen den gangen. Og det var det morsomste man visste om da - å hoppe i frihet - men var du bortskjemt da? Og var du i frihet fra krigen? Hadde du ikke fått nok krig du da. Det er vel så mye fred nå at krigen er eneste løsningen nå også tenke man vel og ser Beatnick'ene med sort og hvitt og med objektive oppfatninger om subjektene med den samme oppskriften som fra gamle dager med fru Andersen i fjerde som kunne ligne på Dronningen om man kunne se godt på det man ikke kunne se om man kunne se henne rett i fjeset engang. Det var en oppskrift den gangen. Nå er det sommer. Og Isjomfruen har ikke flyttet på seg. Hun står der ennå. Hver dag står hun der. Det er ingen hun slipper innpå seg. Det er ingen hun ser hoppe nå om sommeren heller. Det er bare det at man legger merke til henne hver gang man ser henne. Og mennene må hoppe langt for å imponere hver dag. Og det ser man. Det er i grunn litt slik. Men det er i meislet stål man ser det man ser og det er alltid og hver gang et fantastisk syn å se Holmenkollbakken. Det går da an å spise is også og bli varm i hendene og kjenne isen renne nedad fingrene mens vaniljesmaken renner ned i halsen og fyller munnen en gang til. Og det kan bli kaldt om sommeren over Holmenkollåsen også. Og fortsette over alle lysene som brenner så høyt fordi det er så mange som vil slukke dem etterpå. Og det skrømtet skremte vel ingen det heller. Og ingen visste hva de fant på. Og det bevarte ingen. For det gikk visstnok an å dømme etter Dom og ikke etterlate tvil om at Gud Bestemmer og det gjør Gud. Men Gud Gjør ikke det samme som Kongen i dette landet. Det ble bare slik at plikten til den derre krigen ikke gjorde annet enn å holde på som det de gjorde der og det man ikke visste om dom og IOC var at Jomfru ble man ikke av å hoppe langt - og det hørtes vel ut som en latter langt ned i det videnskapelige om hundre år og det ville ingen derfra opplyse om for det var ikke livsvitenskap det de drev med derfra og hvor de plantet «Institutt for Livsvitenskap». Det går ikke an å analysere lenger. Du ser ikke en blomst når du utelukkende finner ut hvor mange celler blomsten består av og hvor mange farger det skulle være i hver celle om det ble regnet riktig. Det er ikke det blomsten vil du skal gjøre. Kan du ikke se på blomsten bare? Se på den praktfulle blomsten! Den er helt hvit med gul hva er det nå det heter igjen? Det heter ikke kjerne gjør det vel det. Det er en hvit blomst som elsker deg. Det må det gå an å tenke. Det er egentlig Guds Kjærlighet den lille blomsten forteller om. Du må bare se på den. Det er ingenting ved den som sier du måtte plukke den og blomsten dø. Det må man selvfølgelig tenke seg om før man presenterer og tenke seg enda litt om før man sier det til et barn men blomsten står ikke der for at voksne mennesker skulle drive rovdrift på den må man da skjønne. Det var bare det at blomsten sto der og den kunne ikke si deg annet enn at ingen blomster liker å bli analysert istykker for at man skal finne ut av det blomsten kan brukes til. Men kanskje hvis det blir plukket så mange av dem at man kan valse dem og benytte det man vet er i blomsten til medisin for veldig mange mennesker. Det er en fin blomst om du ser. Tenk om du ikke kunne se. Hva ville blomsten si deg da? Skal du analysere det? Det er vel ikke det blomsten sier annet enn at man får lov til å

plukke en blomst hvis man plukker en til og hvis man plukker enda en til og hvis man plukker så mange at man har en fin bukett blomster i hånden og vil gi den til en kvinne. Det må være en veldig pen kvinne som får en pen liten bukett med blomster! De andre kvinnene som ikke fikk noen bukett med blomster den dagen er nok ikke noe pene. De er nok veldig annerledes enn henne. De er nok helt annerledes. Men man må ikke tenke sånn! Jo det må man. Men man må vel ikke høylytt forkaste alle de andre kvinnene for den hun ene som får en bukett! Man må tenke slik - som det heter. Det er ingen av kvinnene som er blomster selv om de dufter godt i håret om det er sol i håret og om vinden blåser og man må redde seg inn fordi vinden blåser i det! Man blåser vel ikke i det? Det blåser man ikke i. Det er mye man ikke blåser av og det er mangt man ikke blåser i for å gjøre om et godt ordtak som ikke er så bra å kripe godt innunder. Det er ikke bare å plukke kvinner som er det blomster man plukker og holde hele kvinnebuketten i hånden og presentere dem for blomsten de aldri fikk fordi du som er så tøff og plukker alle de kvinnene så de ikke er som blomster lenger og ikke lyser av glede over det de ser og du ikke hører for det resultatet du søker oppnå er ikke å vise deg som rovdyr lenger. Det må sees filosofisk på det da ser jeg. Det er nok noe med å se helheten i det. Det er nok bestemt gråfargen på stenen om det er i Norge du finner den og om du finner Norge om ti millioner år er nok det ganske sikkert stedet hvor alle som bor i Norge bor enda her hvor det regner så bra for regnet ihvertfall. Det er bare det at for oss er det St. Olav kommer til Norge for bare tusen år siden. Det å se at St. Olav er fra Gud Gitt en plass i Guds Skaperverk ser du nok enda bedre om enda noen tusen år. Det er bare tusen år siden Det Herrens År 1029 e. Kr. Det å se Det Evige er fint og for ens egen utvikling veldig nyttig kan man si nå idag på denne siden av vollgraven. Der er en Himmelborg. Den ser du ikke men du kan late som du ser den. Og du kan ikke komme over vollgraven for det kan man ikke med Borger og heller ikke i Himmelen kan man det. Det fordi Borger med vollgraver kommer man ikke over vollgraven til. Det er det samme men man kan ikke se det enda. Bare vite om det en Borg ser ut som fordi det finnes Borger på Jorden under Himmelen man kan se. Tenk om det er noe du ikke kan se. Noe du ikke kan se enda. Det kan man se om millioner av år og du lever om ti millioner år om du tar imot det Jesus Gir deg idag. Det er bare Jesus som kan gi deg det tiden sier til deg om det du trenger å gjøre nå for eksempel. Og det er snart slutt på den tiden da man bare kunne lese i Bibelen utelukkende. Først kom vel stenen. Og så kom vel forklarelsen av Det Evige om hvorledes det blir akkurat slik bare det er slik at alle forstår at ingenting er tilfeldig! Det må man vite helt sikkert. Og ser vel du: for det vet man ikke. Det at Hellige St. Olav er gitt en plass i Guds Skaperverk ingen ser enda men som i tiden etter at St. Olav kommer hit til landet og er Evige St. Olav som Gud plasserer i Guds Skaperverk og som ser enda lenger enn at olje finnes om 70 millioner år - for 70 millioner år siden - og da trenger man sikkert fly og biler så da er det greit at man ser trærne her blir gode å ha når den tiden kommer. Han vet nok også at St. Olav er Norges Evige Konge lenge før Det Herrens År 1029 e. Kr. - Og også imorgen og alle morgener fremover i alle de Herrens år som er i vente for de som nå våger det vågemot å ta imot det å Døpes til Kristendommen. Det er bare da ved å ta imot Dåpen at Jesus kan gi deg det bare Jesus kan gi deg på Jesu Egen Måte fordi bare da kan du se og høre det Himmelen Sier til deg etterhvert som du vet å kunne ta imot Himlenes Rike heter det. Det er vel slik at Jesu Dåp med Det Velsignede Vann er det som gir adgang til Himmelen etter tiden du har vært her med

det fysiske. Det er faktisk den ene siden av to virkeligheter som begge er hver seg like dominerende i seg selv at begge virkeligheter ser bare seg selv og grensen til hver avgrensende virkelighet er ikke bare det å rakke ned på den neste virkeligheten som man må vise fra seg og samtidig ta imot som den ene virkeligheten viser den andre virkeligheten fra seg fra hver sin side og mot hverandre. Se det vet man ikke noe om i det praktisk-fysiske som det kunne kalles det Pragmatiske og som er gull verdt sålenge man skal spise og skaffe mat og gjøre matauk! Men finnes det ikke noe annet? Det gjør det. Og det er både praktisk og faktisk begge steder og gåtefullt ettersom man ser det fra hvert sitt vann i skogen ser ikke det ene vannet det andre men viser tanken om eksistensen av det andre vannet fra seg. Det må nok hver vann gjøre. Og vise luften fra seg selv om luften ikke synes noe om vannet akkurat da. Men vannet i seg selv er bare vann. Eller kan man kalle det bare vann. Man drikker vel ikke H₂O for å gjøre det vanskelig. Og det er vel ikke Nitrogenoksygen man puster i for å gjøre det romantisk. Og Nitrogen er bare Nitrogen og et basseng med Nitrogen er vel bare Nitrogen og er vel bare Nitrogen det da. Det er bare det at Nitrogen vet ikke av annet enn Nitrogen om det er rent. Og at Oksygen vet ikke av annet enn Oksygen om det er rent. Det er mange vann i skogen. Og når det sies slik som nå ikke for å tømme vannene for å lage Oksygen med fabrikker og friske til luften fordi man kunne kjøpe vannene er det ikke derfor undertegnede skriver det på den måten men fordi ett vann er ett vann og et annet vann er et annet vann. Og avviser de hverandre fordi ett vann ikke kan vite det finnes et annet vann? Det er viktig å forstå avvisningen og det kulturelle aspektet som alltid er med oss. Det personlige aspektet ved hvem som avviser vet man ikke. Det er umulig det man ser i Kina. Det Kinesiske ser nok flott ut med Kinesiske Kirsebærtrær og med Kirsebærblomster det går an å *se* på. De kan man *betrakte*. Og hvem som avviser er det Jesus Forteller oss om. Det i Kina er bare hedendom. Det kan man se og lære om etter det gamle tradisjoner sier. Men det bare for å lære om det grunnlaget man trenger å ha lært for så å ha forkastet for så da først å kunne motta Jesu Visdom. Da først kan du se den Kinesiske Kirsebærblomsten med Tider før og det mennesker tenkte og det de kunne se og høre. Det er ikke nok å personifisere Ånden i Teen som en du ikke kjenner men som du gjenkjenner bare fra deg selv idet du reflekterer det du bare selv gjenkjenner etter din egen referanse du er bare selv og uten at bare du selv er noe bare-bare! Men du trenger Jesu vinkling på det utfra Jesus Selv. Og det er Jesus som er Guds Sønn og ikke Konfusius som lever i en virkelighet hvor Fiender ikke er det samme som for et Amerikansk regelverk over det man må oppføre seg som dersom Motparten er det eneste du søker og det eneste du må søke for å vinne over Fienden etterhvert som Fienden er det eneste som melder seg etterhvert som du bare ser Fienden etterhvert som Fienden er det eneste du søker fordi.. det er vel praktisk nyttig for å.. oppnå noe antagelig. Og kanskje etterhvert. De Kinesiske vismennene søkte ikke annet å oppnå enn freden ved vunnen visdom og annullerte Fienden i enhver samtale. Det et sannheten om det om du gjenkjenner den. Og det er jo flott å kunne si det mens man betrakter Isjomfruen lenge. Det er noe ved det at man flytter på det og kan se bedre på det byggverket som reiser seg en gang i fremtiden tenkte undertegnede på den gangen undertegnede første gang fikk se en glanset brosjyre over Den Nye Holmenkollbakken. Det ser helt ut som en Hoppbakke med helt moderne stålsikker frest konstruksjon av det en mann føler og som reiser seg opp i en manns indre når han ser en kvinne og det ståverket smeltet i hardt arbeidende varme og

gnister som spruter mellom hendene til øynene som aldri fikk se deg før men bare siden. De fikk se det etterpå det de var med å bygge. Det reiste stålverk fra bunnen av vannet der i skogen viser det ikke fra seg nå for det lyser av sinne mot det som vil si at mørket bestemmer over lyse og holdet det fast. Ja det heter lyse og ikke lyset men det som er det lys som lyser og er det lyse som endog strekker seg like til Himmelen og bakut. Og det må nok mot til for å skildre resten og si hva det ser ut som. For denne Hoppbakken legger seg ikke ned for de som hopper. Denne Hoppbakken legger seg ikke ned for noen! Det er det Høyreiste av det mannen ser i kvinnen mannen ser og er der enda skjønt lysene kan du ikke lenger se. Det er bare minnet igjen av det som var der før og du kunne se lyse opp omkring når hele Bakken er overtent med alle de lys som skal til og det mannen ser er ikke nasjonens stolthet med det følelsen av kvinnen han ser fremfor seg i fantasien og i tankefølelselandet for der er det som reiser seg i mannen av følelser for den kvinnen han ser og som er der enda og mannen aldri kan komme til uansett hvor pen hun er og uansett hva andre tenker om det. Det er det ingen ser og ingen hører men følelsen er der likevel og det er ingen som sier det ikke er der for det er der alltid og likevel alltid og selv om det ikke er der øyeblikket etter så han må se en gang til. Det er bare en liten takk for det Jomfru Maria Inspirerer til og det tuter i et horn langt bortefra og fra en trailer som tuter langs landeveien den reiser langs. Det er ikke sol igjen nå. Den har gått og lagt seg og det er bare farger igjen som vitner om Solnedgang. En varm Solnedgang mens lysene fra traileren med en last langt borte kjører langs veien i det fri og uten last og som i Australia bare det at veien i Australia er langt borte og at idag er vi her og bor her hvor vi bor og andre steder bor vi ikke. Jeg skulle ønske jeg kunne gi deg alle svarene du søker. Men det er ikke jeg som gir deg svarene. Traileren farer avsted og tuter høyt og nå er den borte med alle lysene den før med - rødt og hvitt og rødt og grønt og oransje og bare asfalten og veien er tilbake. Det er bare her vi bor. Men det er Trailere som kan kjøre i full fart her også. Og så er de borte. Og har du tenkt på at lyset en dag står erklært for menneskene å fremdeles være her selv om menneskene også er her? Det er ikke lenge til. Det er bare en dag til. Og en dag til. Men av og til er det ikke slik. Av og til går dagen aldri over. Om du kan se en slik dag. Men det er vel lenge til du kan se den dagen du også. Og det blir en fin dag imorgen. Bare tenk på det at man fikk idéen til en inspirasjon i øyeblikket og øyeblikket kommer vi ikke lenger bare kanskje til. Det er veldig rart uansett hva som hender at Jesus også er her og setter vi ned farten sier mange er det faktisk noe man kan Be om men kanskje ikke helt enda. Joda - det kan man Be om og det var vel det trailersjåførem skulle høre. Jeg tror ikke det. Det er fremdeles lys igjen til Soloppgangen også imorgen. Og det er vel grønt en gang. Om du kan høre stjernene bak Solnedgangen før Soloppgangen kommer opp igjen og gjør det samme en gang til. Skjønt det er vel ikke helt å tale uten å fornærme Guds Skaperverk. Soloppgangen er aldri den samme er den vel det. Det er bare det at dagen er over for da jeg sto og så på Holmenkollåsen og visste det jeg tenkte. Og det var ikke det jeg tenkte først det var at Bakken jeg står og ser på er Prinsessen som ikke vil berøves av det mannen også burde kjenne til at Folket i Norge ikke hører krigen til og at noen der i den familien ville bare hun skulle være Jomfruen i landet. Og at skulle man bevare seg måtte man være nøyaktig den samme som henne. Og det skulle man få i Konfirmasjonsgave og alle de gamle måtte hakke løs på henne følelsesmessig slik at alle kunne bli hakket på og bli dobbelt så gamle og bli 90 før tiden og ikke bare dure avgårde der

«i 100». Det er nok det man må si litt om. Og vite man står ansvarlig for det man gjør uansett om det man gjør ikke synes så godt for de som ser det. Man bør ikke bli gammel før tiden. Og tidløs er bare for de som ikke har tid. Det var det om Kongen de gamle tok med seg og Holmenkollen sto igjen i bare lyset fra en kraftrettet stråle av lys harvet i stål og jern og betong og frest godt for å rifte hardt rett imot mørket rett oppover og på skrå. Det er det som heter en kaskade av lys ingen har sett! Og det venter de nok på enda - de som ikke vil se det Herren vil de må gjøre for at også de kan velge fritt og velge selv. Vel det var takk for nå for det lyset jeg ikke møtte og ingen andre heller! For det må man jo vise alle! Og alle må jo se hvor praktfull du er når du står frem den dagen alle vet hvem du er og det har du ikke tenkt å gjøre du heller! For det du måtte gjøre da kan ingen kreve og derfor kan ingen se det nå lenger for det kommer aldri til å hende hvis ikke noen tenner det lys som gjør oss alle så fattige at bare Ametika kan overta og betale alt sammen... Og så kan jo vi andre liksom bo som i Australia og jakte på bensin som MadMax og helt reelt og i virkeligheten og bare om åtti år og som de ville forby oss fordi vi ikke ville den krigen som de ville være de som gav sin tillatelse til rent faktisk. Og drive omkring som i en ny tid for folkevandring og forene Ghettoene i hele verden som etslags stilltiende samfunn som bare finner seg i det de blir utsatt for og ikke når opp til de som avgjør og bestemmer. Og det er vel bare dumt å drive gatelangs i de gatene som er igjen. Hvis det er brosten nok å kaste. For det er det nok ikke. Det er ingen som vil kaste dem. For det er ikke slik menneskene er som de med den type Makt ville produsere fordi avstand og tid og sted ikke lar seg harmonere med det vi gjør alltid. Men Isjomfruen står enda. Og det er det bare hyggelig og fint å tenke på når man går over broen på Majorstuen over togene som er der enda og man ser lyset lyser opp hele åsen fra baksiden og skogen. Og skogen er stille nå. Skogen har alltid vært stille. Og Himmelen over skogen er også stille. Men lyset sier oss også noe. Selv om skogen er stille og ingen sier noe fordi Soloppgangen såvidt har begynt og ingen er kommet enda.

Det var vel bare det. Og tusen takk for nå.

Med vennlig hilsen
Herman Gunnarsjaa